Dimecres 32 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 17,11-19): I s'esdevingué, mentre anava a Jerusalem, que Jesús passava per entre la Samaria i la Galilea. I en entrar en un determinat poble, li sortiren a l'encontre deu homes leprosos, que s'aturaren encara lluny, i aixecaren la veu, dient: «Jesús, mestre, tingues compassió de nosaltres!». I quan ho veié, digué: «Aneu, mostreu-vos als sacerdots». I s'esdevingué que, mentre hi anaven, quedaren purificats. Però un d'ells, quan veié que havia estat guarit, tornà enrere glorificant Déu en alta veu. I caigué sobre el rostre davant els seus peus, donant-li gràcies, i aquest era samarità. I responent Jesús, digué: «¿No quedaren nets els deu? I els nou, on són? ¿No s'ha trobat ningú que tornés a donar glòria a Déu, més que aquest estranger?». I li digué: «Aixeca't, ves-te'n; la teva fe t'ha salvat».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I caigué sobre el rostre davant els seus peus, donant-li gràcies»

P. Conrad J. MARTÍ i Martí OFM
(Valldoreix, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús passa vora nostre per a fer-nos viure l'escena esmentada més amunt, amb un caire real, en la persona de tants marginats com hi ha a la nostra societat, els quals esguarden els cristians per trobar-hi la bondat i l'amor de Jesús. En temps del Senyor, els leprosos formaven part de l'estament dels marginats. De fet, aquells deu leprosos anaren a trobar Jesús «en entrar en un determinat poble» (Lc 17,12), car ells no podien entrar a les poblacions, ni els era permès apropar-se a la gent («s'aturaren encara lluny, i aixecaren la veu»).

Amb una mica d'imaginació, cadascú de nosaltres pot reproduir la imatge de marginats de la societat, que tenen nom com nosaltres: immigrants, drogoaddictes, delinqüents, malalts de sida, gent en atur, pobres... Jesús vol guarir-los, remeiar llurs sofrences, resoldre els seus problemes; i ens demana col·laboració de forma desinteressada, gratuïta, eficaç... per amor.

A més, apropem a cadascú de nosaltres la lliçó que dóna Jesús. Som pecadors i necessitats de perdó, som pobres que tot ho esperem d'Ell. Seríem capaços de dir com el leprós «Jesús, mestre, tingues compassió de mi» (cf. Lc 17,13)? ¿Sabem recórrer a Jesús amb pregària profunda i confiada?

Imitem el leprós guarit, que torna a Jesús a donar-li gràcies? De fet, només «un d'ells, quan veié que havia estat guarit, tornà enrere glorificant Déu» (Lc 17,15). Jesús troba a faltar els altres nou: «¿No quedaren nets els deu? I els nou, on són?» (Lc 17,17). Sant Agustí donà la següent sentència: «'Gràcies a Déu!': no hi ha res que hom pugui dir amb major brevetat (...) ni fer amb major utilitat que aquestes paraules». Per tant, nosaltres, ¿com agraïm a Jesús el gran do de la vida, pròpia i de la família; la gràcia de la fe, la santa Eucaristia, el perdó dels pecats...? No ens passa que alguna vegada no li donem gràcies per l'Eucaristia, tot i participar-hi amb freqüència? L'Eucaristia és —no en dubtem— la nostra millor vivència de cada dia.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Què retornarem al Senyor per tot el bé que ens ha fet? Déu és tan bo que ni remuneració no ens exigeix: en té prou si l'estimem pel que Ell ens ha donat» (Sant Basili el Gran)

- «Cal que l'home honori el Creador tot oferint, un una acció de gràcies i de lloança, tot allò que d'Ell ha rebut. L'home no pot perdre el sentit d'aquest deute, que només ell, entre totes les altres realitats terrestres, pot reconèixer i saldar com a criatura feta a imatge i semblança de Déu» (Sant Joan Pau II)

- «Com que el Crist mateix és present en el sagrament de l'altar, cal retre-li un culte d'adoració. La visita al Santíssim Sagrament és una prova de gratitud, un signe d'amor i un deure d'adoració envers el Crist, Senyor nostre» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.418)